

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Josep Oliva i Casas

Autor de 'La confusió de l'urbanisme'
i vicepresident d'Amics de la Ciutat

Elogi del passeig de Gràcia

Un cop Barcelona es va posar al mapa mundi arran dels Jocs Olímpics, el turisme a la ciutat s'ha anat incrementant enormement. És bo per a l'economia, que és un dels dos objectius d'una bona política urbanística. L'èxit de la ciutat, corroborat per l'allau de turistes que ens arriben i pels congressos diversos que s'hi apleguen, almenys s'explica per tres raons: l'excel·lent marc geogràfic (entre mar i muntanya), el clima i, en general, els seus valors arquitectònics i urbans. Aquests últims reflecteixen una tradició de segles que s'ha mantingut i adaptat al pas del temps, a excepció d'intervencions post 92 que estronquen aquest camí.

BÉ, HEM HERETAT LA VALUOSA HERÈNCIA de l'Eixample i cal assenyalar algunes vies urbanes prou reeixides entre les quals destaco, ara, el passeig de Gràcia. Realment és un passeig emblemàtic que ha millorat amb els anys especialment en relació amb el perfil del carrer, atès que els paràmetres bàsics provenen de fa moltes dècades. És el gran tronc que uneix la ciutat antiga amb el barri de Gràcia i connecta amb el tram central més urbà de la Diagonal. La seva situació a la ciutat és envejable.

TÉ 60 METRES D'AMPLE, COSA QUE, A PRIMERA vista, pot semblar excessiva, perquè allunya una façana de l'altra. No obstant, constitueix un avantatge a causa de la bona solució de la seva secció. En efecte, la posició central dels sis carrils de circulació serveix per esmorteir els efectes nocius del pas dels cotxes sobre les dues grans voreres de cada costat, de 10 metres d'amplada. En canvi, la circulació de vehicles pels dos carrils laterals és lenta i relativament reduïda i, com a zones intermèdies que són, actuen d'espai de transició entre el regne del cotxe i l'àmbit del vianant. Les grans voreres permeten accomplir dues funcions urbanes importants: gaudir d'un passeig tranquil i fer possible l'existència de terrasses de bars o restaurants. És a dir, les voreres són un passeig i, al-

“Cal adonar-se de l'equilibri entre el batec dels cotxes que passen pel centre i les possibilitats urbanes que proporcionen unes voreres de dimensió generosa”

FRANK JENSEN

hora, un lloc on fer-hi parada i estar-s'hi, dos valors ben urbans que donen ple sentit a l'espai públic. És lògic que cada vegada intentin instal·lar-s'hi més botigues de qualitat. Cal adonar-se de l'equilibri entre el batec dels cotxes que passen pel centre i les possibilitats urbanes que proporcionen unes voreres de dimensió generosa.

A MÉS A MÉS, EL PASSEIG DISPOSA de quatre files d'arbres que tenen suficient entitat per constituir una massa vegetal que amorseix l'artificialitat de la ciutat i, alhora, no desvirtua el seu caràcter plenament urbà. Normalment, un carrer molt ample es converteix en dos mitjos carrers perquè perd unitat a causa de la distància que separa ambdues façanes. No és el cas, pel fet de generar suficient vida urbana gràcies a la situació i les característiques esmentades.

SI EL PASSEIG DE GRÀCIA ES COMPARA amb dues vies urbanes del "món mundial" com són la Cinquena Avinguda de Nova York i l'avinguda Michigan (Magnificent Mile) de Chicago, en surt clarament guanyador. La primera té la mateixa dimensió de 30 metres (100 peus) que la rambla de Catalunya, amb cinc carrils de circulació densa de vehicles i dues voreres de 6-7 metres, i sense cap arbre. Simplement, és un lloc de pas ben assortit de botigues, molt luxoses en algun tram i, això sí, flanquejada d'una colla de gratacels. Ah!, però és la Cinquena Avinguda. Pel que fa a Chicago, l'ample de la seva gran via urbana és d'uns 44 metres repartits en sis carrils de cotxes separats per una mitjana i amb voreres de 9 metres però amb jardineres que estrenyen el pas. En algunes qüestions, ¿ens hem d'emmirallar en els EUA o ells en nosaltres?

EN RESUM, ENTRE LA MÍTICA CINQUENA AVINGUDA de Nova York i la denominada *milla magnífica* de Chicago, com hauríem d'anomenar el nostrat passeig de Gràcia? Pel cap baix, tal vegada *passeig meravellós*? Doncs no aniríem pas del tot desencaminats...

EN DIRECTE

Bressol del nostre futur

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

La universitat és una de les institucions humanes més extraordinàries, l'objectiu de la qual és la creació, el desenvolupament, la transmissió i la crítica de la cultura, una garantia de llibertat i el bressol del nostre futur. És un ens dinàmic en constant desenvolupament que fixa els seus objectius de manera autònoma però amb la mirada posada en la societat, a la qual ha de retre comptes. Actualment la universitat catalana –i la de l'Estat– està submergida en un procés profund de canvi per adaptar-se a l'Espai Europeu d'Educació Superior, el denominat *procés de Bolonya*. Un procés com aquest, que influeix en la pròpia estructura universitària, requereix temps, diàleg, consens i recursos. Malauradament, com passa massa sovint, la indefinició endèmica dels dirigents polítics implicats, junt amb la manca de recursos dedicats a aplicar correctament les reformes, compromet la viabilitat i l'aplicació òptima d'aquests necessaris i positius projectes. Tanmateix, per complicar més la situació, aquesta indefinició s'intenta camuflar amb un còmplice excés de burocratització, que interfereix amb l'autonomia universitària i sobrecarrega de feina estèril els seus membres, la qual cosa perjudica greument l'altra tasca fonamental de la universitat, la recerca. Tot això fa que aquest procés corri el perill de convertir-se en un suflé: un plat molt vistós que es desinfla quan surt del forn. Tot un càrrec de consciència per als que d'alguna manera hi estem implicats, i si no ens en sortim, un autèntic atemptat per al futur de les noves generacions.

Amb l'Sporting

Ignasi Riera

Escriptor

Us seré franc: les setmanes de l'any sense Lliga de futbol em semblen malbaratades. I cap dels succedanis que ens proposen –com això tan patriòticament ponderat de la Champions europea, o els

Wimbledon de gespa d'un verd groguenc– no omple la meua agenda sentimental. D'altra banda, els votants irlandesos, no sé si lúcid o il·lusos, emboiren el panorama de l'Europa desitjada, que ens recorda tant el mite de Sísif. Sempre ens queda la visita a Saragossa, per saber quin és el futur dels glaçons de les begudes *on the rocks*.

En aquest panorama de rebaixes, em fa feliç que un equip de futbol asturià

torni a la Primera Divisió del futbol espanyol. I més si aquest equip és l'Sporting de Gijón, ciutat on vaig viure fa potser quaranta anys però amb la qual mantinc vincles estables. I és que fa uns quaranta anys jo exercia de professor a la Universidad Laboral José Antonio Girón de Gijón. I cada quinze dies anàvem al camp d'El Molinón, que crec que era municipal, després d'haver vist entrenar, al llarg de la setmana, els ju-

gadors als camps d'esports de la Universidad Laboral.

A Gijón vaig descobrir l'obra de Melchor Gaspar de Jovellanos. Els seus *Diarios* em van interessar, i molt. Com les reflexions lingüístiques durant la seva estada a la presó del castell de Bellver a Ciutat de Mallorca. Paral·lelament, quan vivia a Gijón, i descobria la sidra de veritat, vaig visitar sovint Noreña, la població dels *bolos preñaos*: una mena de llonguets amb xoriço infil-

trat abans de coure'ls al forn. Aquella vella passió ha fet que em nomenessin membre de la Cofradia de Sabadiego. Una raó de més per tornar a passejar-me, i no a peu, per Astúries, on aprofitaré per comprovar com juga el meu segon equip, no sé si des de la passió frustrada d'un Barça triomfant. En tot cas: que torni la Lliga i que els tribuns ens diguin si tenim o no Estatut definitiu. Ço és: definitivament provisional.